

ΕΤΟΣ 58ον

12 Σεπτεμβρίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 37 (2989)

Η ΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Γιά τό συγκλονιστικό γεγονός τῆς σταυρωμένης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, γιά νά σώσει τόν ἄνθρωπο, θά μᾶς μιλήσει αὐτή τήν ἐβδομάδα ἡ Ἐκκλησία ὑψώνοντας τόν Τίμιο Σταυρό. Ἡ μεγαλειώδης ἀγάπη τοῦ Θεοῦ διακηρύσσεται καί προβάλλεται μέσα ἀπό τήν ταπείνωση καί τή θυσία καί ὄχι μέσα ἀπό ἐντυπωσιακές θεωρίες, ρητορικά κηρύγματα καί ῥηκτικά πυροτεχνήματα.

Ἡ ταπείνωση τοῦ Σταυροῦ καί ἡ ὑψωση τοῦ ἀνθρώπου

Τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα πού διαβάζουμε σήμερα μέ τρόπο σύντομο καί περιεκτικό παραλληλίζει ἓνα θαυμαστό γεγονός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός, μεταξύ ἄλλων, λέει στόν μαθητή Του Νικόδημο: «Καθώς Μωυσῆς ὑψωσε τόν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως δεῖ ὑψωθῆναι τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου». Ὅπως ἀκριβῶς ὁ Μωυσῆς ὑψωσε τό χάλκινο φίδι στήν ἔρημο, καί βλέποντάς το οἱ Ἑβραῖοι σώζονταν ἀπό τά θανατηφόρα δῆγματα τῶν φιδιῶν, ἔτσι καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου θά πρέπει νά ὑψωθεῖ, γιά νά σωθεῖ ὁ κόσμος ἀπό τόν κίνδυνο τῆς ἀμαρτίας (Ἰω. 3, 14).

Οἱ προτυπώσεις καί οἱ συμβολισμοί εἶναι, ἀσφαλῶς, προφανεῖς. Στό ξύλο κρεμασμένο ὑψωσε ὁ Μωυσῆς τό χάλκινο φίδι. Στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ ὑψώθηκε κρεμασμένος ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Τά φαρμακερά φίδια σκόρπιζαν τό θάνατο. Ὁ σατανᾶς, ὁ ὄφιν ὁ ἀρχαῖος, σκορπίζει τό φάρμακι τῆς ἀμαρτίας στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Στήν ἔρημο τό χάλκινο φίδι ἦταν τό ὁμοίωμα τῶν φιδιῶν. Στό Σταυρό ὁ Κύριος θεωρήθηκε τό ὁμοίωμα τῆς ἀμαρτίας, καθὼς σήκωσε ἐπάνω Του ὅλες τίς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου. Στήν ἔρημο οἱ Ἰουδαῖοι, ἀτενίζοντας τό χάλκινο φίδι, διέφυγαν τό φυσικό θάνατο, γιά νά πορευθοῦν στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Στήν περιπλάνηση τῆς παρούσας ζωῆς οἱ πιστοί, ἀποδεχόμενοι μέ πίστη καί ἐσωτερικό ἀγώνα τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ἠλυτρώνονται ἀπό τόν πνευματικό θάνατο, γιά νά μεταβοῦν ἀπό τή ζωὴ τοῦ κόσμου στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. γ' 13-17)

«Ίνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ»

Εἶπεν ὁ Κύριος· Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὑψώσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

Ὁ ὕμνολογικός πλοῦτος ὄλων τῶν ἡμερῶν τῆς γιορτῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀλλήλα καὶ ἡ θεολογία πού πηγάζει ἀπὸ αὐτὸν διατρανώνουν τὴν ἀνυπέββλητη δόξα, τὴν ἀκαταμάχητη νίκη καὶ τὸν ὀριστικό θρίαμβο τοῦ Χριστοῦ. Σκοπὸς ὄλων αὐτῶν εἶναι ἡ ἀναγνώριση, ἡ «ὑψωση» δηλαδή τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖ ὅπου ἀνήκει, στὸ ἐπίπεδο καὶ τὸ ὕψος τῆς θεότητας. Ἐδῶ, βέβαια, βρίσκεται ἓνα κρίσιμο σημεῖο, πού χρειάζεται νά προσέξουμε ἰδιαίτερα. Θά ἦταν λάθος νά πιστέψουμε ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τῆ δόξα πού ἐμεῖς Τοῦ ἀποδίδουμε. Ἄλλωστε, γνωρίζουμε καλὰ ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι ἀνευδεής, δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε ἀνθρώπινο. Ὁ Θεὸς δέν ζητᾷ δόξα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλήλα ταπεινῶνεται γι' αὐτόν. Αὐτὸ τονίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν γράφει ὅτι «ἐαυτὸν ἐκέκωνσεν μορφῆν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ». Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὰ ἀπαρνήθηκε ὅλα, πῆρε δούλου μορφὴ καὶ ἔγινε ἄνθρωπος καί, ὄντας πραγματικός ἄνθρωπος, ταπεινώθηκε θεληματικὰ ὑπακούοντας μέχρι θανάτου, καὶ μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ (Φιλ. 2,7).

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος συνειδητοποιήσει καὶ πιστέψῃ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, νιώθει τὴν ἀνάγκη νά ζήσει μὲ συντριβὴ καὶ μετάνοια καὶ νά λατρεύσῃ δοξολογικά τὸν Θεό. Ἔτσι, φωτίζεται ἡ σκέψη μας, γιὰ νά κατανοήσουμε βαθύτερα τὸ νόημα τῆς δόξας, τῆς νίκης καὶ τοῦ θριαμβοῦ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Καλοῦμαστε νά θυμηθοῦμε ξανά τὸ ἀρχικό νόημα τοῦ Σταυροῦ ὡς ὄργανο βασιάνων, τιμωρίας καὶ ἐκτέλεσης, στὸ ὁποῖο «ὑψώθηκε» κρεμασμένος ὁ Θεός, μέσα σὲ ἀβάσταχτο πόνο καὶ ἐξευτελισμὸ. Ὁ Σταυρὸς γίνεται δόξα καὶ νίκη γιὰ ἐμᾶς, μόνο στὸ βαθμὸ καὶ στὸ μέτρο πού τὸν ἀποδεχόμαστε ὡς ταπείνωση καὶ ἦττα στὸν ἀγῶνα τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς. Αὐτὴ ἡ ἀντίφαση μᾶς συνταράσσει κυριολεκτικὰ καὶ μᾶς φέρνει ἀντιμέτωπους μὲ τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό. Μᾶς προτρέπει νά παλέψουμε μὲ τὸ ἐγώ μας καὶ νά τὸ ξεπεράσουμε μὲ τὴν πίστη ὅτι «τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστί».

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος: «Κανεῖς δὲν ἀνέβηκε εἰς τὸν οὐρανόν, παρά ἐκεῖνος πού κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν. Ὅπως ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸ φίδι εἰς τὴν ἔρημον, ἔτσι πρέπει νὰ ὑψωθῆ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὡστε καθένας πού πιστεύει εἰς αὐτόν νὰ μὴ χαθῆ, ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Διότι τόσοσ πολύ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὡστε ἔδωκε τὸν Υἱόν του τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ χαθῆ ὁποῖος πιστεύει εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Διότι δὲν ἔστειλε ὁ Θεὸς τὸν Υἱόν του εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ καταδικάσῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἄγαπhtoί ἀδελφοί, ἓνας σύγχρονος Ἅγιος ὑπογραμμίζει: «Ἡ γεμάτη ἀγάπη ταπεινώση εἶναι μιὰ τρομερὴ δύναμη. Εἶναι τὸ πιὸ δυνατό ἀπ' ὅλα τὰ πράγματα καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρχει ἰσχυρότερο». Ὅταν, λοιπόν, στρέφουμε τὸ βλέμμα μας στό Σταυρό, δὲν βλέπουμε μόνο σταυρωμένη, καταδικασμένη καὶ περιφρονημένη τὴν ἀνθρώπινη φύση. Σέ αὐτὸ τὸ ἔσχατο σημεῖο ἀνατέλλει ἡ ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πού ταπεινώνεται, θυσιάζεται καὶ πεθαίνει, γιὰ νὰ ὑψωθεῖ, νὰ ζήσει καὶ νὰ σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

Ἄπο τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

σέ ἐρωτήματα Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς

Ὁ ἔγκριτος Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου στή Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Παναγιώτης Μπούμπης, συγγραφέας τοῦ βιβλίου, μὲ τὴν πλούσια γνώση του στὰ νομοκανονικὰ θέματα, προσφέρει μὲ τὸ νέο του αὐτὸ βιβλίο πολὺτιμη διακονία σ' ὅλους ἐκείνους πού ἐργάζονται στὴν «καλὴ γεωργία» μέσα στὸν ἱεραποστολικὸ ἀγρό τοῦ Κυρίου.

12 Σεπτεμβρίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Ἄπόδοσις τοῦ γενεσίου τῆς Θεοτόκου. Αὐτονόμου ἱερομάρτυρος († 313)· Κουρνούτου ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου Ἰκονίου († γ' αἰ.)· Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Ἦχος: βαρὺς – Ἐωθινόν: Ε' – Ἀπόστολος: Γαλ. σ' 11-18 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. γ' 13-17.

Ἡ ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 19 Σεπτεμβρίου, Μετὰ τὴν Ὑψωσιν.

Ἀπόστολος: Γαλ. β' 16-20 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ν' 34 - θ' 1.

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Γραφείο Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς
Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τό Σεμινάριο θά ἀρχίσει τό Σάββατο 16 Ὀκτωβρίου 2010, ὥρα 18:00 στό ἰσόγειο τοῦ κτηρίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὁδός Ἰα-
σίου 1, Ἀθήνα.

Διδάσκονται τά ἀκόλουθα μαθήματα:

- Σύγχρονη Ἱεραποστολή • Κανονικό Δίκαιο Ἱεραποστολῆς
- Τριτοκοσμική Κοινωνιολογία • Θεολογία Ἱεραποστολῆς
- Ἱεραποστολική Ἀγιολογία • Στοιχεῖα Τροπικῆς Νοσολο-
γίας • Ἀφρικανική Ἐθνολογία • Ἱεραποστολική Πρακτική
καί Μεθοδολογία

Εἶναι ἀνοικτό γιά ὅσους ἐνδιαφέρονται νά τό παρακολουθήσουν.

- Πληροφορίες στά τηλέφωνα: 210 7272315-317

* * *

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ἱερεμίου Φούντα, Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως,
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΓΕΝΕΣΙΣ - ΕΞΟΔΟΣ - ΛΕΥΪΤΙΚΟΝ - ΑΡΙΘΜΟΙ - ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟΝ - ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ - ΚΡΙΤΑΙ - ΡΟΥΘ

Τό βιβλικό κείμενο μέ νεοελληνική μετάφραση, ἀνάλυση,
ἐπιστημονικό ἐρμηνευτικό σχολιασμό καί βιβλιογραφία.

Ἡ ἔκδοσις τῆς σειρᾶς συνεχίζεται.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr